

عنوان مقاله:

ارزش ذاتی طبیعت در نگاه صدرالمتالهین شیرازی

محل انتشار:

دوفصلنامه حکمت اسرا، دوره 4، شماره 2 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

محمد رضا مصطفی پور

خلاصه مقاله:

بحث «اخلاق محیط زیست»، از مباحثی است که در دوران ما توجه بسیاری از فیلسوفان را به خود جلب کرده است که در آن از شناخت طبیعت از سوی انسان و رابطه انسان با محیط زیست و احساس مسوولیت نسبت به آن، سخن به میان می آید. در این مقاله به این سوال پاسخ داده می شود که آیا طبیعت دارای ارزش ذاتی است یا ارزش آن غیری است؛ یعنی طبیعت از این جهت ارزش دارد که در خدمت مصالح و منافع انسان است و همچنین آیا طبیعت دارای ارزش واقعی مستقل از ذهن انسان است یا انسان است که برای آن ارزش قائل است و صرف نظر از ارزش گذاری انسان، فاقد ارزش است؟ صدرالمتالهین بر اساس مبانی فلسفی خود، به لحاظ این که جهان را مخلوق خدایی می داند که از اسمای حسنا و صفات علیا برخوردار است، به ویژه با عنایت به حکمت و عدالت الاهی، نظام هستی را نظام احسن می خواند و این نظام احسن صرف نظر از آنکه در خدمت انسان باشد، دارای ارزش ذاتی است. افزون بر آن، چون سراسر عالم مظاهر صفات و اسمای خدای متعال است، سزاوار است که آدمی به تمامی موجودات به عنوان مظاهر و تجلیات اسمای حسناى خدا محبت کند. زیرا جملگی آنها پرتوی از آثار قدرت حق و از انوار وجود مطلق او است و مقتضای محبت به آنها حاکی از ارزش ذاتی آنها است.

کلمات کلیدی:

ارزش ذاتی طبیعت، نظام احسن، محبوبیت عالم وجود، اخلاق محیط زیست، انوار وجود مطلق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1399066>

